

JUSTICIA SOCIAL

Núm. 144 - Any IV - Epoca III

Barcelona, 7 d'abril de 1934

Número solt: 15 Cts.

Organ de la Unió Socialista de Catalunya

Refugi de revolucionaris La Revolució contra els La pena de mort republicans

No podem negar que les esquerres espanyoles fan esforços desesperats per a reconstituir llurs antigues forces i retrobar en l'ambient polític de Madrid el lloc preponderant que hi havien tingut. Acaba de constituir-se el nou partit de "Izquierda Republicana" sota la presidència, que per ella sola és tot un símbol i una promesa, de don Manuel Azaña. En aquest cas, davant del nom del gran republicà, posem el títol de don, perquè realment aquest gran cavaller de l'ideal es mereix el reconeixement d'una noblesa i d'un homenatge permanent. Tots hem pogut comprovar fins a quin punt és d'heroic, fins a quin punt constitueix una vocació de màrtir el fet de dir-se republicà a Espanya.

I en el mateix moment que don Manuel Azaña pronunciava el discurs de presa de possessió de la presidència del nou partit republicà, a Sevilla, un altra mena de republicà, que, segons ell, és lerrouxiista i republicà d'esquerra al mateix temps — així, amb totes les lletres — després de lliurar-se a l'exposició d'una sèrie de generalitats poca-soltes i buides, deia, això sí, ben clarament, que sols acceptava la solidaritat en l'obra republicana dels vuit primers mesos de República. El discurs d'aquest home, contràriament al discurs d'Azaña, ha estat dit per sembrar la confusió en els rengles republicans.

Al mateix temps, però, constitueix una advertència als republicans de debò que acaben de constituir la "Izquierda Republicana". L'actitud dels Martínez Barrio i dels Gordon Ordax, i d'altres veterinaris de la política, és l'amenaça d'una perturbació constant de la tasca autènticament republicana; és, senzillament, la del traïdor a la vista. Que ho sàpiguen Azaña i els homes del nou partit republicà. La República de tota aquesta genteta no els donarà quarter. I que no sapiguem, també, que Catalunya s'ha tancat dintre el seu clos autòmic disposada a totes les eventualitats; i que, entre aquestes, es troba la de constituir un refugi per a la lluita revolucionària que caldrà emprendre contra la lerrouxada feixista la qual, a ells, els farà impossible la vida legal a Espanya.

CATALUNYA NO HAURA DE VACIL·LAR A CONSTITUIR-SE EN REFUGI DE TOTS ELS HOMES QUE A ESPANYA VOLDRAN ENDERROGAR EL REGIM D'OPROBI QUE HI IMPERA.

Un dubte

El divertit ministre Salazar Alonso—aquell que vol restablir la pena de mort—resulta que és president honorari d'una entitat del partit lerrouxiista, a Madrid.

Això no tindria cap importància, si no fos que es tracta d'una entitat femenina.

No hem aclarit quin sexe deu tenir el ministre lerrouxiista.

Potser és allò que diu el Piquipon: «Aquí todos somos hermafroditas».

«De la càrcel se sale, pero del cementerio no.»

LERROUX

Els dies sants

Dijous de la setmana passada, un company nostre va arribar a la Casa del Poble una mica alarmat. Havia vist banderes a mig pal en alguns edificis públics, com bancs i altres, i ningú no li havia sabut dir qui era el personatge que s'havia mort.

Al capdavant va calmar-se la seva alarma. No era pas per la mort de cap personatge que edificis més o menys oficials tenien a mig pal llurs banderes. Era per la mort—esdevinguda fa quasi dos mil anys—del bon Jesús de Natzaret.

El perllongament enutjós del dualisme polític que s'ha establert entre les situacions dels dos Governos d'Espanya, el de la República i el de la Generalitat, posa a cada moment les forces revolucionàries de Catalunya en compromisos davant l'opinió que constitueixen altres tantes proves, tant per als partits populars com el nostre, i que plantegen directament el problema de la utilització que hem de donar a la nostra lluita per acabar, tan aviat com serà possible, amb l'encanallament de la política central.

Nosaltres vàrem constituir, tan bon punt en l'horitzó d'Espanya va aparèixer una política indecorosa de rectificació constitucional, una resistència a tot retrocés. Nosaltres actuem dintre el clos autòmic en funció d'una tasca de recobriment constitucional i revolucionari; nosaltres desenrotllem una política fidel als postulats socialitzants inscrits en la Constitució espanyola. Però, en mig de la tasca que ens absorbeix dels deures que ens hem imposat, podem observar que la nostra actitud constitueix un exemple més que la projecció activa i efectiva d'una voluntat amb influència ferma i decisiva damunt els esdeveniments peninsulars.

Es cert; la determinació immediata i de detall dels esdeveniments peninsulars no ens incumbeix directament. De la mateixa manera que tenim el dret d'arborar la reivindicació de «Catalunya ha d'ésser governada pels partits autòctons», des de l'altre costat del territori autòmic hem d'admetre la impossibilitat «jurídica» d'intervenir «oficialment» en el govern oficial de la Península. La tasca, encara que hagi d'ésser sostreta de l'esfera del govern, no deixa de constituir un problema per als partits. I pels principis de mínima democràcia que han determinat coincidències populars i defensives a Catalunya cal no perdre de vista que no podem romandre passius davant una situació peninsular que ens és hostil amb una hostilitat salvatge i abassegadora. Romandre a l'espectativa davant un enemic que, ultra la seva força, disposa d'elements per a ocupar cada dia situacions més avantatjoses contra el proletariat, seria una tàctica que no podria conduir a altra situació que al suïcidi.

D'aquesta situació, malgrat que estigui dominada per monàrquics i feixistes, n'és responsable el republicanisme històric. L'enemic a qui cal atacar, en aquest cas, no és tant el partit del Gil Robles o del Primo de Rivera, com l'arma formidable que constitueix per al seu avenç la pirateria lerrouxiista. El lerrouxiisme és el mall a mans de les dretes per a destruir la Constitució i el règim republicà.

Potser no ens hauríem, aparentment, de preocupar tant de la tasca que cal emprendre en l'ordre peninsular perquè a Espanya mateix ja es troben homes lliurats en cos i ànima a la lluita per a la restauració del sentit social de la República. Els nostres companys socialistes han plantejat categòricament el problema del rescat de la República en el sentit de treballar per a la conquesta del poder per al proletariat. I si ho han fet, és precisament perquè els homes i els partits democràtics que a Espanya lluiten contra els republicans governamentals són incapaces de portar a terme una lluita efectiva contra el perill de destrucció republicana.

Tot el que està succeint a Espanya tendeix a comprovar la justesa del punt de vista socialista, que malauradament, l'únic partit republicà que troba adhesions en nuclis prou importants de població que li permetin mantenir-se en el poder és el lerrouxiista. I potser els mateixos demòcrates antilerrouxiistes hauran de donar-se compte que pel camí que segueixen, ni perjudicaran el govern ni podran aconseguir llurs objectius.

La base de la resistència i de la lluita, no ens ho vulguem amagar, revolucionària, és, no pot ésser altra que el Socialisme. I, per una fatalitat dels esdeveniments, superiors a la voluntat dels bons republicans, per a destruir la potència diabòlica i canalla de l'aliança lerrouxiista-feixista, no pot haver-hi altra alternativa que plantejar el problema com una lluita contra els republicans, tots els republicans, històrics. I els bons republicans als quals la fidelitat a la democràcia porti a la lluita contra els altres republicans que detenten el Poder seran ben rebuts per a col·laborar en la tasca revolucionària popular que ha d'esbandir l'actual situació.

Des del primer moment la policia va «opinar» que es tractava d'un suïcidi i probablement, quan els lectors de JUSTICIA SOCIAL llegeixin aquestes ratlles l'afer estarà ja oficialment liquidat. S'haurà donat com a bona la versió del suïcidi i no hi haurà motiu per a seguir les investigacions.

Aquesta diligència de la policia a enllestir l'afer en una forma que elimina tota responsabilitat contrasta amb la idea que tenia formada del seu captivament habitual: la minuciositat inquisitorial en uns casos i la passivitat més blasfema en altres.

S'ha dit que el vigilant de la Banca Arnús ha estat assassinat i que l'aclarament del fet posaria al descobert una sèrie de terribles de l'alta finança.

I això no ho diu solament la gent que hagi pogut formar la seva opinió a través de les informacions de la premsa burgesa, forçosament incompletes, que algú ens podria objectar que no tenen el valor que pot tenir l'opinió de la policia que ha fet les investigacions. Ho diuen persones que presenciaren la

EL DEFICIT MENSUAL DEL TESOR ITALIA ASCENDEIX A LA XIFRA DE PROP DE 400 MILIONS. PER A L'ANY 1933 LA DISMINUCIO DE LES EXPORTACIONS ALEMANYES AL MON ASSOLEIX LA XIFRA DE 5.212.000 MILIONS DE FRANCS. CINC MIL DOS-CENTS DOTZE MILIONS.

A ESPANYA, AMB UN PRESSUPOST DE PROP DE MIL MILIONS INICIALS DE DEFICIT, EL GOVERN FEIXISTA LERROUX HA REGALAT ANTICONSTITUCIONALMENT 16 MILIONS AL CLERGAT I PRETEN ANAR A LA CONFECIO D'UN PRESSUPOST EXTRAORDINARI COM ELS DE LA DICTADURA

El delator dels delegats de taller, la qual cosa s'esdevingué en ple Parlament l'any 1920, el salvatge que es vantava que no li tremolava la mà en signar les penes de mort a dotzenes, l'inductor de la sanjurjada de 1932, ara restableix la pena capital, diu que per als atacadors. Contra la viasse obrera diem nosaltres! Car ja veurem a fi de comptes quants Staviskis, i Marchs, quants lladres de guant blanc cauran en virtut de la vergonya que ara hom restableix.

Aquest atemptat a la consciència i a la dignitat humanes no té tan sols ni el do de l'opunitat, per tal com ve en el moment precis que s'obren les portes del presidí per als militars traïdors i covards del 10 d'agost.

Amb tot, l'incendiari i el violador de novícies d'antany compta amb l'encens de la premsa catòlica, amb "El Debate" al davant, en el restabliment d'aquesta brutalitat.

Pobre Estat i pobra societat aquella que en règim normal ha d'acudir a la venjança "legal" i descendir al mateix terreny d'aquells que, si esbrinàvem massa, no són altra cosa que instruments d'una política terrorista exercida en vigílies de desprendre's de fonts que rajaven abundantment a profit exclusiu d'un Estat i d'un ordre de coses hipertrofiat per una burocràcia inepta i moltes vegades prevaricadora.

A Catalunya, en aquest aspecte, fa anys que estem al capdavant del carer. Cada vegada que els obrers han aixecat llur protesta contra el fuet i l'arbitrarietat, cada cop que el catalanisme s'ha oposat a les extralimitacions de l'imperialisme hispano-castellà, els atracaments i els atemptats han convertit el nostre país en una zona de l'infra-civilització europea.

Mireu si és clar. Mentre els atracadors corrien la darrera pólvora, per ara, els agents de vigilància que en virtut del traspàs de serveis d'Ordre Públic havien de cessar en llur simulació de fer veure que feien, descarregaven llur malhumor en els mobles de la Comissaria General d'Ordre Públic.

Això és tot. No s'hi val, doncs, a posar a mans d'un Govern tan suspecte com l'actual, un instrument tan perillós com és la pena de mort, que a no trigar gaire es pot girar contra tot aquell que gosi piular davant les gestes d'aquest vellot que no sap com fer-se executar per la consciència honorada universal.

"Es preciso saber si en nuestro país lo mismo da ser persona decente que no serlo. Si la República se va a convertir en un pingo y sólo se va a satisfacer apetitos, ¿qué tengo yo que ver con esa República?"

"Una sola palabra para expresar lo que yo siento: ¡repugnancia!"

MANUEL AZAÑA

troulla del cadàver i les primeres diligències i la professió de les quals dona solvència a llur opinió en aquesta qüestió.

El dimecres, la premsa barcelonina deia que el jutjat número 11 instueix sumari, a instàncies d'uns accionistes d'una societat comercial de San Sebastián, contra uns alts empleats d'una entitat financera de Barcelona, als quals acusen d'haver comès un delictes d'inflació de capital.

Està segura la policia que l'origen de la mort de Valentí Blanc no cal cercar-lo en aquest afer financer tènol que ha originat una denúncia contra dos alts empleats, dels quals dimarts a la tarda a totes les redaccions de la premsa burgesa de Barcelona hom deia que eren de la Banca Arnús?

Un dels lemes més justos que tenim els socialistes és aquell que diu que els obrers no tenen pàtria, i és que sabem que el concepte de pàtria, corejat pel món capitalista, vol dir el conjunt de béns i de privilegis dels propietaris, dels vividors i dels desvagats. Meente Catalunya era la pàtria de llurs interessos mesquins eren patriotes i catalanistes per damunt de tot, eren separatistes d'aquella Espanya que no els deixava disfrutar lliurement del poder dins el clos de la terra catalana, eren enemics irreconciliables de tot el que vingués de l'Ebre enllà, però quan Catalunya s'està convertint en la pàtria veritable dels catalans, és a dir, del poble que treballa i que produeix, els catalanistes van a cercar ajut a Madrid perquè contra les primeres ombres de justícia que s'alcen a Catalunya calgui la grapa, abans avorrida, del centralisme odiat. Els obrers no tenen pàtria perquè no en poden tenir; els poderosos reneguen de la pàtria quan aquesta deixa d'ésser el clos tancat i exclusiu de llurs explotacions.

Però que no cridin victòria massa aviat ni els propietaris de l'Institut Agrícola Català de Sant Isidre ni la Lliga Regionalista. Manca que en altres recursos el Tribunal Suprem informi de la mateixa manera i ho considerem molt possible; manca que el Tribunal de Garanties digui la darrera paraula, que és molt probable que sigui declarant la inconstitucionalitat de la Llei del Parlament Català. El que no és probable ni serà possible és que Catalunya s'ajupi i s'avingui a perdre la petita sobirania que fins ara ha conquistat. Tant l'Institut com la Lliga en poden prendre nota.

Una mena d'afer Staviski a Barcelona?

Diumenge passat fou trobat un home mort a la Banca Arnús.

El fet apareix voltat de misteri.

Es un fet estrany que ha apassionat durant la setmana el poble de Barcelona.

Des del primer moment la policia va «opinar» que es tractava d'un suïcidi i probablement, quan els lectors de JUSTICIA SOCIAL llegeixin aquestes ratlles l'afer estarà ja oficialment liquidat. S'haurà donat com a bona la versió del suïcidi i no hi haurà motiu per a seguir les investigacions.

Aquesta diligència de la policia a enllestir l'afer en una forma que elimina tota responsabilitat contrasta amb la idea que tenia formada del seu captivament habitual: la minuciositat inquisitorial en uns casos i la passivitat més blasfema en altres.

S'ha dit que el vigilant de la Banca Arnús ha estat assassinat i que l'aclarament del fet posaria al descobert una sèrie de terribles de l'alta finança.

I això no ho diu solament la gent que hagi pogut formar la seva opinió a través de les informacions de la premsa burgesa, forçosament incompletes, que algú ens podria objectar que no tenen el valor que pot tenir l'opinió de la policia que ha fet les investigacions. Ho diuen persones que presenciaren la

EL DEFICIT MENSUAL DEL TESOR ITALIA ASCENDEIX A LA XIFRA DE PROP DE 400 MILIONS. PER A L'ANY 1933 LA DISMINUCIO DE LES EXPORTACIONS ALEMANYES AL MON ASSOLEIX LA XIFRA DE 5.212.000 MILIONS DE FRANCS. CINC MIL DOS-CENTS DOTZE MILIONS.

A ESPANYA, AMB UN PRESSUPOST DE PROP DE MIL MILIONS INICIALS DE DEFICIT, EL GOVERN FEIXISTA LERROUX HA REGALAT ANTICONSTITUCIONALMENT 16 MILIONS AL CLERGAT I PRETEN ANAR A LA CONFECIO D'UN PRESSUPOST EXTRAORDINARI COM ELS DE LA DICTADURA

Joventut Socialista de Catalunya

Ja ha parit la burra

Ha parlat a Sevilla l'insigne Martínez Barrio, i per cert que haurà quedat ben descansat. Nosaltres també. Perquè per endavant ja sabíem com aniria la cosa. Quan mesos enrera, l'actitud del «sevellano», provocant una discrepància al si del Govern Lerroux plantejava una crisi política, molts companys es feren il·lusions esperant que això fóra la mort del partit radical, oblidant, cosa que no férem nosaltres, la psicologia lerrouxista. El discurs que comentem la deixa de panxa enlaire. Fixeu-vos-hi.

Per començar, una fartanera on concorren 3.000 Gargantues i Pantagruels en ferotge competència devoradora. L'origen d'aquesta tàctica tiberista cal cercar-la en les històriques meriendas que los jóvenes bárbaros i els vells troglodites de l'avui decrepit partit radical, portaven a terme als entorns de Barcelona en ple imperi lerrouxista. I és que Lerroux, que avui ja no menja arengades, co-neix bé tota la profunditat del vell aforisme popular: Un bon dinar fa de bon suar. Per això, quan els caps de colla del partit radical volen entrar en contacte espiritual amb els seus aspirants a caps de colla, el primer que fan és organitzar un tiberi. Perquè saben que els entusiasmes i les ovacions de les multituds entaulades es comuniquen i prodiguen amb tanta més virulència i continuïtat, com més amunt pugnin els efectes de la carnassa i la vinassa. Al mateix temps, els oradors, enternits davant el curs normal de la pacífica digestió del pueblo no es veuen amb cor de fer estropics.

No ens estranyi, doncs, que Martínez comenci rendint tribut d'admiració al partit radical. Que remarqui tota la consideració, afecte i estimació que li mereix el Bigotis. Que afirmi que el seu esquerisme radical, fill de les paraules de Lerroux pronunciades el 17 d'octubre del 1932, l'impossibiliten de governar sota el dictat de les dretes, però que, malgrat tot, el partit radical complex una tasca gloriosa. Que consideri que la legislació social ha d'ésser un fet, no oblidant, però, de trucar a la porta dels poderosos, amb caràcter de mendicant. Que continuï afirmant, i això és el més fort del discurs, que cal perseguir els que atempten contra el règim, encara que aquesta obra no la pot fer un Govern que atempta contra el règim, en desprestigi el país. Que expressi la temença que des-

prés d'aquestes paraules, el Pontífex radical el declari convicte d'heretgia. Que exigeixi prohibit en la conducta i claredat en l'obra. I que acabi afirmant que en les lluites que s'apropen, el Partido ocupi un lloc d'honor. El que no diu Martínez Barrio és que el lloc que ambiciona ocupar eternament el partit radical és el del rebost, vulgarment conegut per menjadora.

Les conclusions que hom treu de la brillant peça oratòria d'Eufòria II, coincideixen a afirmar que serà la consolidació de l'assentiment dels republicans sevillans i saeteros a la personalitat del Sr. Lerroux, Tartuf de Topaze.

Nosaltres, però, en treiem una altra conclusió. Fins ara havíem cregut que la pell més gruixuda del regne animal era a poder dels elefants. D'ara endavant caldrà que aquests es cuidin força si no volen que l'hegemonia epidèrmica vagi a mans dels lerrouxistes.

FERROMA

Hipòcrites!

Acabem de llegir que el Govern de Madrid prepara unes brillants festes amb motiu del III Aniversari de l'adveniment de la República. Aquesta nova ha tingut la virtut d'afegir-nos instantàniament. Una mena d'aflicció moral que al moment de prendre la ploma, la sentim gravitar al nostre entorn i que afecta directament la nostra fe republicana. Semblarà paradoxal parlar de fe republicana a l'ensenyar que restar indiferent, o millor dit, contrariat, davant la proximitat de les jornades evocadores d'aquell memorable 14 d'abril? Sí? Doncs ens expliquem:

En el mateix diari, en la mateixa pàgina en què es publicaven les manifestacions del pepa de Lerroux relatives a la celebració d'aquestes festes, s'assabenta al lector de què les Corts acaben de votar 18 milions a favor del clergat. I mentrestant, oh, sarcasme!, milers i milers de pares de família no poden donar pa als seus fills. El contingut de la columna de la dreta de l'anterior informació, ens informa que el salvador de España, Gil Robles, facista i màrtir, manifesta estar convençut d'erigir-se en govern dins breus setmanes, i la columna de l'esquerra explica que el ximple de l'Albiñana segueix insultant amb una virulència grotesca als habitants de Catalunya. És llàstima per al règim republicà, que les bestieses d'aquest parell d'energumens restin impunes, mentre l'obra que reclama treball és tractat amb una desconsideració brutal.

I ara, jo us pregunto: ¿és gaire reconfortable per a nosaltres, socialistes i republicans, el panorama que ofereix la República espanyola al cap de tres anys d'existència? ¿Es que la situació política general invita al poble a lluitar-se a esclats de joia com els que ara projecten uns quants hipòcrites a-sants, que després d'haver traït el poble lliurant la República a la reacció, intenten una vegada més enganyar-nos amb expansions totalment falses? ¿Es que no és un traïdor l'home que permet en ple règim democràtic una moixiganga com la que es prepara a l'Escorial? ¿Uo és un afront terrible el de fer coincidir la parada dels nens d'en Robles amb les festes de la República?

Deixem, això sí, que el poble s'esplai. Deixeu-li recordar, sense trabes, les glòries diades en què Espanya recobrarà la seva llibertat! Però, ah!, no oblidem pas que la República està intoxicada fins el moll de l'os i que reclama imperiosament l'alencada d'aire vivificador que extermi del tot els microbis nocius que li roseguen fins les entranyes. Lluiten sense descans per tal de desemmassar els marxants de la política que s'han venut l'honor i la dignitat per quicòm menys que un plat de seques. Convertim la República en allò que tots somniem!

Unicament aleshores, ens llençarem, serenament i decididament, a proclamar arreu el goig immens de la nostra definitiva victòria.

JOSEP M.º CODO

Fins quan els deu gitanos de Las Peñuelas, no acabaran d'atipar-se d'espollar i deshonrar el país?

Heus ací un vot de pobresa

Fins a les meves mans arriba un diari català. Diu, entre altres coses, que el Jutjat núm. 19, de Madrid, publicà l'edicte denunciant l'extraviament de valors pertanyents a una comunitat religiosa. I això, després de més de dos anys d'haver succeït, car es tracta de la crema de convents de l'11 de maig de 1931.

Unes sumes i unes xifres significatives: Mil dos-cents i uns quants més cupons extraviats o cremats, pertanyents a una quantitat igual de títols de les millors Companyies de Ferrocarrils d'Espanya, en llur majoria.

Ens permetem creure que aquest convent no era, ni molt menys, una sucursal bancària per al descompte de cupons. I per això ens plau constatar la pobresa en què viuen els estendants d'aquestes cases, però haurem de convenir que això cremat o extraviat sols serà una minsa quantitat de la pobresa de què aquests angelets gaudeixen.

En bona lògica, sempre hem vist que quan una entitat de qual-sevol naturalesa necessita cabals per a sostenir la seva estabilitat, no recorre a llocs aliens, que, naturalment, l'enviarrien a passeig, sinó que, amb molt bon encert, xano-xano se'n va a la casa que millor plasma la seva finalitat.

En canvi, ací no passa. Els pobres capellans — creiem que n'hi ha de pobres, puix sempre n'hi ha que s'ho agafen seriosament — necessiten cabals i l'Església catòlica, malgrat tot, és pobra segons diuen. Molt bé: poden recórrer a aquests convents bancaris i demanar un *crèdit* que, finalment, per tal com tots som germans, cosins o família propera, sempre podrà redundar en millor benefici per a l'engrandiment de la comunitat.

I en el bon nom del cristianisme els setze milionets que ara els ciutadans espanyols, sense preguntar-los llur creença, hauran de pagar, podrien servir per a apaivagar — sols apaivagar, puix és molt gran el mal — la fam d'una unió d'éssers, infants i dones d'una nació que, malgrat ésser eminentment catòlica, estan moment-se per manca dels elements més indispensables per a subsistir. Ara que, amb això de la pobresa, hi ha en devern nades testes apreciacions diverses.

IAUME JULIA

Secció de Cultura

Com de costum el dimarts proper continuarem les conferències-control·les organitzades per aquesta joventut, amb el propòsit de constituir un bon estol d'oradors. És imprescindible l'assistència de tothom.

Actuarà de ponent el company J. Coloma, sobre el tema actualíssim i d'una importància capitalíssima pel moment actual.

La Joventut Socialista de Catalunya el dia 19 d'abril celebrarà Assemblea general sota el següent ordre del dia: Reorganització de Comitès.

Proposicions per al Congrés de la U. S. C.

Constitució de la Secció de Barcelona de J. S. de C.

Proposicions, precís i preguntes.

EL COMITE

Calçats d'estiu

Exclusiva Mariipi

Joan Escarpanter

Canet de Mar

Franja de colors

D'igual manera que l'arc de Sant Martí és una faixa on hi ha una gama de colors, la raça humana, a conseqüència dels creuaments que constanment ha sofert i continua sofrint, n'ha format una de les més complexes.

La ciència no contemplà aquell fenomen meteorològic en el seu aspecte de bellesa artística com l'hem contemplat nosaltres.

Volgué profunditzar-lo més, traient el fenomen al taulell del laboratori. Com a fruit dels seus estudis, ens donà, especificats, tota mena de detalls per la formació dels colors visibles. També ens revelà el secret dels colors aparents, conseqüència dels reflexes de fenòmens avui ja inexistent. El pintor, de no ésser un home experimentat, crearia un problema a l'espectador, en intentar resoldre damunt les teles, els problemes dels colors.

La humanitat, també, és tan diversa, és tan complicada, que rares vegades sap aprofitar les hores perdudes dels seus grans homes, quan aquests han intentat aclarir els foscos que ofereix el quadre proletari en aquest segle XX. Es tot un procés; els nostres avis veien les coses molt distintament de com les han vist els nostres pares; nosaltres les veiem distintament que els nostres pares i presentim les variants a que els temps ens arrossegaran. Avui ens són permeses coses, que anys enrera, només haurien fet posar el crit al cel a nostres avantpassats. Considerar ridícul el temor als déus, preconitzar amb el nudisme d'anar despulats, organitzar revolucions a cada dos porres, simpatitzar amb les classes inferiors i, per afegir, condicionar-nos internacionalistes.

Acció socialista Lerrouxisme és feixisme

Ací tenim un cas típic de patologia cínica. «El Diluvio». Aquest periòdic, propietat d'un senyor de la Lliga, que es diu republicà, en les eleccions del 19 de novembre, amb el tapabruits de l'Azaña, confeccionà una candidatura «republicana» d'un aforma tal, que només hi havia cinc homes de la lligació republicano-socialista — un d'ells federal i els altres de l'Esquerra —, sis de l'altra candidatura d'esquerres burgeses — grup Lluhi i Acció — i un mosaic per a completar-la.

Per minoria sortien quatre diputats, i per tant, era segur que, per minoria o bé per majoria, tenien de sortir-ne quatre de la candidatura republicano-socialista. L'altre nom ja el necessitava la Lliga per a la seva putrefacta jugada al quòrum, i per tant, els noms que «El Diluvio» posà en candidatura no els necessitaven per a res. Millor dit, sí, per al quòrum. I, per què no posà cap més nom de la candidatura republicano-socialista? Té una explicació. De socialistes, perquè, naturalment, els odia i no s'amaga pas de dir-ho. De l'esquerra, perquè sí en la seva candidatura n'hagués posat un altre, hauria sortit elegit i per majoria per sobre la Lliga. És veu ben clara i transparent la tèrbola jugada.

Si en les eleccions del 14 no presentà candidatura, fou perquè, exclosos Badalona, Hospitalet, Santa Coloma i Sant Adrià, que havien donat en les anteriors eleccions tres mil i escaig de vots favorables a les esquerres, el triomf de la coalició de dretes i el reforç que se sabia que tenien de donar els radicals, es veia segur qui havia fet desprendre tant paper en l'elecció del 19 de novembre. Certament, els que coneixen les característiques administratives de «El Diluvio», saben que perquè sí, no són pas capaços de fer milers de candidatures de franc ni d'anunciar amb tant d'entusiasme aquesta candidatura des de les planes del diari.

I ara, després de les eleccions, sense esquerres a derrotar, troba un altre cavall de batalla: Largo Caballero.

I l'ataca d'una manera baixa, i amb més cinisme que les dretes, perquè pren el diari en qüestió, representar un gran sector del proletariat. I per a atacar Caballero usa els mateixos tòpics que qualsevol Gil Robles. I com un mediocre Goicoechea insulta els socialistes hispànics tractant-los de covards. És a dir, primer ens tracta de demagogs per a després dir-nos covards.

A les mans dels joves socialistes està de demostrar als fabricants de candidatures de concentracions d'esquerres (no socialistes, naturalment!), que a l'hora precisa — no a l'hora que al senyor Lerroux li vagi bé — sabem complir i sabem trencar les cadenes que ens lliguen.

A cada moment hom tracta d'exasperar els treballadors perquè es tirin al carrer desorganitzats a fi d'afusellar-los ignominiosament. No; camarades! Quan donarem el cop decisiu,

Espanya, és el reaso del nostre continent. Quan aquest brama, al cap d'un llarg temps, s'ou un resso confús, en els murmuris dels vents que predominen en les valls i montanyes del nostre país. Espanya és un país original, on s'hi reflexen d'una manera sistemàtica, totes les formes polítiques d'arreu del món i és original, precisament per la seva manca d'originalitat. Sempre ens hem entossudat a copiar els altres, especialment els nostres veïns; sortosament, els temps evolucionen i ja sembla que hi han desitjos de voler tenir la representació del que és troba més enllà de les fronteres franceses. Les coses són talmet com la naturalesa humana, en la qual no tots els remeis són bons per a tots els malalts. A Alemanya, la realització feixista va trobar un terreny abonat a causa del procés que ha seguit l'atur forçós després de la gran guerra.

A Espanya, la gent es mou només que per odís interns, per miserables orgulls humiliats en els combats electorals. Potser la nostra disort es deu a les condicions geogràfiques que tenim en relació al continent europeu i si així fos, no dubtem que sempre anirem allà on som: a la cua.

Quin dia serà que Espanya marcar en la Història un gest digne com el que produí el poble rus? Potser quan les paraules bíbliques tinguin confirmació: els últims seran els primers.

Els proletaris d'arreu d'Espanya, són massa romàntics encara, estan massa habituats a que els manqui l'essencial per a l'existència i mentrestant es limiten a atribuir-se un color determinat, roig, blau, roig-negre i formant un arc de Sant Martí per a goig màxim dels seus enemics.

JOSEP FRANQUET

Governar en radical no podrà ésser feixista, però el que és governar en lerrouxista és la demostració més fea del feixisme sota el consentiment del «botas» (com diuen el nostre company de Madrid). La més recent demostració és la que acaba d'ocórrer amb la condemna de dos homes, que, per a defensar-se de l'assalt de què foren objecte a l'estatge de la F. U. E. de Madrid pels satèlits dels Primo de Rivera i Ruiz de Alda, portaven armes que segons els perits, una d'elles era inservible.

No sols això ens pot causar indignació, car als feixistes que assaltaren el local de F. U. E., se'ls trobà armes i defensats pel seu «caudillo» se'ls deixà anar com aquell que no passa res. És clar que dintre de l'Audiència, on encara no ha entrat la República, sols són penyorats i castigats els homes que no són radical-feixistes.

De totes maneres, ja ho tenim tot arreglat, perquè els agraris són ja republicans i el Goicoechea diu que també pot governar en republicà, però ells no deuen saber o no volen saber-ho que hi ha un partit que ells diuen que és la desgràcia d'Espanya perquè no els deixa fer el que volen, que sols espera el mot que han de donar els homes que porten la capdevanteria del partit Socialista per a sortir al carrer a defensar els nostres drets amb els nostres braços, i si cal, amb la nostra vida.

Companys, quan sigui necessària la vostra presència per a lluitar per la llibertat, no dubteu, ¿per què dubtar? ¿podreu perdre la vida? deixareu dona i fills!, si no sortiu a defensar les llibertats us morireu tots de fam i encara sereu apallissats per no haver defensat la vostra llibertat. Sols en veure una senyera vermella se us ha d'extremar el cor i cridar: Per l'emancipació del proletariat, Visca la Revolució Social!

F. GARRIGA

VOCALS DE TORN

Dilluns: Sunyol.
Dimarts: Candela.
Dimecres: Gómez.
Dijous: Taxonera.
Divendres: Granados.
Dissabte: Vergés.

sui, serà quan tindrem organitzades les nostres forces perquè sigui imposable el fracàs. Joves socialistes! A les files juveniles hom us espera! Necessitem l'esforç de tots, i, nosaltres, no diem per la Pàtria perquè d'això no n'entem; us diem: pel Proletariat!

Per la humanitat!
Per la implantació del marxisme!
Anem a demostrar que vol dir «Acció»!

J. BERENGUER I SOLANA

Crèdit i Previsió

SOCIETAT COOPERATIVA
Corts, 678, 1.º - Tel. 16872

L'objecte de la Societat és practicar la cooperació en el crèdit, l'estalvi i la previsió suprimint el lucre en aquestes activitats

Victòries de Llum i Força, del Ram de l'Aigua, ben aviat dels metal·lúrgics; altres tantes fites d'una acció sindical impulsada per militants de la U. S. C.

Concepte de l'acció sindical

Hem cridat l'atenció altres vegades als nostres militants respecte la importància de l'acció sindical del Partit. En la nostra obra de creixement forçosament el problema sindical havia d'arribar un moment que prengué tanta volada com la mateixa acció política. I, tant els militants com el Partit han d'intervenir-hi amb el màxim de ponderació, alhora que amb la necessària documentació i unitat de criteri.

Hi ha el problema fonamental des del punt de vista obrer, la determinant d'ordre teòric, que no és ara el moment de plantejar. Hi ha esdeveniments d'una gran transcendència que en un terme breu influiran sobre les orientacions definitives del moviment sindical a Catalunya i que necessiten ésser tractats immediatament. I si nosaltres, en la nostra plana sindical, avui enfrontem aquestes qüestions d'actualitat, és per la responsabilitat que ens incumbeix; i (diguem-ho sense eufemismes), perquè cal que d'una vegada diguem el nostre mot i fixem les bases que ha de tenir el moviment sindical entre nosaltres si volem que realment existeixi i que la classe obrera disposi a Catalunya d'una arma de lluita eficaç i adequada.

En els actuals moments el moviment sindical a Catalunya té dues qüestions d'ordre general a resoldre que han de constituir la pauta per anar resolent els problemes secundaris i accessoris que hi tenen una relació directa. Una d'aquestes qüestions és que el moviment sindical ha de tenir una inspiració doctrinal, que no pot ésser altra que la que es deriva dels postulats internacionals del Socialisme. L'altra és la necessitat que d'una vegada els Sindicats, i en aquest cas els de la U. G. T., s'emancipin de tota tutela de grup. És a dir, que en oposició a ço que ha estat durant molt de temps un costum sindical propi de Sindicats esquerdats que de fet queien a mans de pocs homes, amb vigència d'un mínim de normes democràtiques; ara, en virtut del creixement que l'organització sindical de la U. G. T. ha tingut, el manteniment d'una hegemonia de grup podria representar l'escanyament de les organitzacions.

De la mateixa manera que l'acció de la Unió Socialista ha significat la liquidació del Socialisme de grup, actualment, la crisi sindical que Catalunya travessa i el paper preponderant que hi van adquirint les forces socialistes, fan indispensable que l'«estructura» que es donin les organitzacions sindicals tinguin el màxim d'amplitud i d'aculliment de classe.

En la nova etapa en què va a entrar l'acció sindical a Catalunya, l'única força articulada i amb valor de permanència que pot actuar amb eficàcia és el Socialisme. Cal donar la impressió que el Socialisme és l'única garantia que els Sindicats poden existir i viure una vida autònoma i plena.

La persecució sindical als Estats Units

Es sobradament coneguda la significació moderada de la Federació Obrera Americana dels Estats Units. El moviment sindical ianqui té les característiques, amb un conservadorisme més accentuat, del moviment trade-unionista anglès. La seva acció es limita a una tasca d'orientació a base d'exposicions als poders públics, i a proporcionar informacions professionals als seus adherents.

Malgrat aquest caràcter tímid i pacífic el capitalisme americà ha estat sempre hostil als Sindicats obrers. I ha portat el seu odi a les organitzacions sindicals fins a l'assassinat de militants, aprofitant-se de l'actitud inhibicionista de l'Estat en els afers d'ordre «privat». Encara que de fet l'actitud de l'Estat no ha estat mai d'inhibició, sinó que ha equivalgut a donar carta blanca als capitalistes perquè, per mitjà d'organitzacions detectivesques particulars, aixafessin tota acció social de caràcter reivindicador. L'odi a l'obrer ha volgut reduir a un afer privat la qüestió social.

Als Estats Units han passat i estant passant coses amb motiu de la campanya actual del Presi-

dent Roosevelt, que no han passat ni a Espanya durant la Dictadura. Ací hom no ha donat mai autoritzacions a detectives privats perquè assassinessin obrers. Ni l'Estat ha tolerat mai que les empreses capitalistes substituïssin l'Estat i anullessin el dret sindical. I en tot cas han estat arbitrariats circumstancials i no un costum i una norma emparats per un sistema de govern i gairebé per una legislació.

Ara mateix el President Roosevelt no pot res contra les empreses privades que s'oposen al seu Pla de Reconstrucció Nacional i que enfront dels Sindicats de la Federació Americana del Treball constitueixen i reforcen llurs sindicats grocs. La casa Ford no ha volgut reconèixer mai als seus obrers el dret a sindicat-se. La temptativa de Roosevelt de fer intervenir els Sindicats en el moviment del personal i en el regulament de les condicions del treball topa amb la resistència d'unes empreses capitalistes que sempre s'han fet elles mateixes la llei.

No hem cregut mai en la democràcia dels Estats Units. Gairebé podríem dir que el règim polític d'aquell país ha servit

Ha estat resolt el conflicte del ram de l'aigua

Per cercar l'origen d'aquest conflicte cal retornar als últims dies de febrer, quan la Federació de Fabricants de Filats i Teixits de Catalunya donava una nota a la premsa assabentant-la del decidit propòsit de declarar un locaut en la indústria tèxtil.

Davant la decidida actitud de la U. G. T. que fou recolzada pel Sindicat Fabril i Tèxtil de Barcelona (autònom), la Patronal no tingué valor de portar a la pràctica el seu intent; però, emprant les normes jesuítiques que li són familiars, cercà els col·laboradors necessaris per a realitzar el pla projectat, i aquests, cal dir-ho, els trobà incondicionalment al seu costat en la F. A. I.

Ja que la burgesia no podia declarar el locaut, la F. A. I. es prestà voluntàriament a fer-li el joc, unes Bases presentades precipitadament foren el motiu de declarar la vaga de «braços fluixos i aleshores, prèvia denúncia de la burgesia, els inspectors de treball, per mitjà de l'autoritat governativa, tancaven les fàbriques i llançaven d'aquesta manera un nombre paorós d'obres al pacte de la fam. La burgesia veia acomplerts els seus propòsits, ja que paralitzant el Ram de l'Aigua, necessàriament al cap de poques setmanes s'hauria paralitzat tota la indústria tèxtil.

En ésser novament obertes les fàbriques de la U. G. T. i el Sindicat Autònom presentaren a la burgesia unes bases de treball per tal de poder normalitzar la situació a les fàbriques.

La força de les organitzacions constituïdes en Front Únic i la intel·ligent tàctica portada a cap es veu plasmada en les millores obtingudes en les Bases que s'han discutit a la Conselleria de Treball.

En elles, a més de les millores morals, cal remarcar el reconeixement dels Sindicats pactants, un subsidi de malaltia del 75 per 100 durant 13 setmanes, i el 50 per 100 13 setmanes més; accidents de treball; el sou íntegre; una borsa de treball de caràcter obligatori; fixació de la temporada en què s'hauran de fer les vacances, subsidi de maternitat, reconeixement de Comitès i delegats de fàbriques, i un augment de 3'50 i 4'00 pessetes per als nois; 5'00 pessetes per a les dones, i 6'00 pessetes per als homes; a més, hom deixa lloc a l'estudi d'un subsidi de Retir Obrer.

Es més que probable que la F. A. I., a fi de mantenir el privilegi que fins ara ha tingut damunt dels treballadors del Ram de l'Aigua, farà tot el que calgui per tal de fer fracassar aquestes Bases i comptarà, com sempre, amb el fer constar que la U. G. T. està disrecolzament de la burgesia. Però hem de fer constar que la U. G. T. està disposada a vetllar pel compliment de les Bases, que són els interessos dels treballadors.

d'exemple a les dictadures capitalistes d'Europa. Perquè en l'aspecte sindical a Alemanya poguessin tenir lloc atropellaments semblants als que en els Estats Units s'han portat a terme amb la protecció de l'Estat, ha calgut l'establiment d'una dictadura terrorista. La mateixa timidesa de la Federació Americana del Treball és deguda a la intolerància i al sentit inquisitorial de l'Estat en matèria obrera.

En aquesta davallada del règim capitalista pot veure's ben clar que les funcions democràtiques i de llibertat de l'Estat han d'apreciar-se amb la seva conducta davant les organitzacions obreres. Allà on l'Estat no doni facilitats per a la lluita social pot dir-se sense vacil·lacions que no hi ha democràcia. Sigui la que sigui l'etiqueta de l'Estat, existeix una dictadura de fet.

Importància del nostre proper Congrés

No hi ha dubte que tots els Congressos fins ara celebrats per les organitzacions obreres catalanes afectes a la U. G. T. han tingut gran importància; cap Congrés, però, tan transcendental com el que les esmentades organitzacions es disposen a celebrar els dies 12, 14 i 15 del present mes.

Què ha succeït d'ençà de l'últim Congrés en les nostres organitzacions perquè el proper hagi despertat tanta expectació? Dos fets han ocorregut que per si sols justifiquen la dita expectació. Un, és la inesperada creixença de les organitzacions que segueixen les normes i tàctiques de la mai prou lloada Unió General de Treballadors; l'altre, el canvi operat en la política general de la República; canvi que fa que els obrers organitzats hagin de pensar en la necessitat de lluites de més envergadura que les fins ara conegudes al nostre país.

La gran influència de treballadors, que durant el darrer any han ingressat a les organitzacions federades a la nostra Central Sindical, forçosament ens ha d'induir a estructurar el conglomerat que representen les entitats afectes al nostre ideal d'acord amb normes completament distintes de les seguides durant l'any darrer.

No ens aníma en escriure les presents ratlles, el més lleu propòsit de criticar i menys encara de mortificar, als abnegats companys que durant l'any han exercit les funcions de directors i orientadors del nostre moviment; i si ens permetem fer les consideracions que segueixen, no és per combatre a cap company, sinó el sistema en ell mateix.

En efecte, Cal reconèixer, i els resultats ens ho han palesat, que la manera com el Congrés de l'any passat estructurarà la direcció del nostre moviment, no fou la més encertada, ni la que convenia. Per molta que sigui la voluntat i abnegació de què estiguin posseïts, dos homes no són prou per a entendre amb l'eficàcia deguda en la gran quantitat i varietat de problemes que es deriven d'una organització de tanta envergadura com és la que a Catalunya actua sota les inspiracions de la Central Sindical fundada per Pau Iglesias. Pretendre que el conglomerat de treballadors que a Catalunya lluiten inspirant-se en les tàctiques de la U. G. T. es regelin per mitjà d'un Secretariat, és posar-se al nivell de qualsevol de les províncies que a la resta de la península es regeixen per un sistema tan simple. I això, ni pel caràcter català, ni pel gran increment pres per les nostres organitzacions és possible ni convenient.

Per altra banda, el canvi polític operat a Catalunya, amb motiu de la migrada autonomia que li fou reconeguda, bé val la pena d'ésser tingut en compte pels dirigents del moviment sindical; tota vegada que molts dels problemes que abans s'havien de resoldre a Madrid, ara es resoldran ací. I això dona encara una més gran importància al moviment proletari de casa nostra; i com més grans siguin els problemes a resoldre, més cura devem tenir nosaltres a bastir l'organisme que en representació de tots els militants haurà de defensar prop dels governants d'ací els interessos dels afiliats a les nostres organitzacions de la manera més perfecta possible, a fi que pugui donar el rendiment que d'ell tenen dret a esperar els que li atorguen llur confiança.

Els afers en què haurà d'intervenir l'organisme representatiu de les masses que ens són afectes, a més d'ésser més nombrosos, seran alhora més complicats; i cal que tots pensem en la necessitat de rectificar l'acord pres en el darrer Congrés, en allò que fa referència a l'estructuració de l'organisme superior, dotant-lo de totes aquelles atribucions que es considerin necessàries, per desenvolupar-se tenint sempre en compte l'especial manera d'ésser dels obrers catalans.

Al nostre modest entendre s'imposa bastir l'organisme representant de tots mitjançant una Comissió Executiva, amb idèntiques atribucions i característiques del que a Madrid actua en representació de totes les organitzacions de

la península. Car si a la capital de la República és convenient que hi hagi peus efectes d'naver d'actuar enfront dels Governos, un organisme solvent integrat per homes capaços i coneixedors del moviment obrer, ací ens trobem de la mateixa manera i, per tant, no hi ha cap raó perquè l'organisme que en representació del nostre moviment haurà d'actuar a la capital de Catalunya, sigui diferent del d'ací.

No pensi pas ningú per ço que deixem exposat, que abriguem propòsits de disgregació del moviment proletari, molt al contrari; considerem i creiem que la unió entre els obrers catalans i els de la resta d'Espanya deu fer-se cada dia més estreta, i no solament entre els afins a les idees i tàctiques de la U. G. T., sinó aduc entre els que actuen sota una altra disciplina, que en l'hora present s'aproximen a la nostra tàctica; car en la lluita contra la burgesia tots els explotats hi cabem, i cal procurar per tots els mitjans, si les circumstàncies ho demanen, la formació d'un bloc de tots els assalariats afins a les nostres tàctiques.

En parlar d'un bloc obrer, hem de remarcar que aquest ha d'efectuar-se —si es vol que sigui una cosa real i pràctica— entre organitzacions obreres que ho siguin de veritat; que en la lluita contra els capitalistes, hi tinguin a guanyar i a perdre igual que nosaltres; fugint de fer pactes i aliances amb personalitats, si volem prestigioses i de tanta moralitat com es vulgui, però que, ni al seu darrera ni al seu davant, no hi tenen res ni ningú.

Per acabar, hem de dir que la signa del Congrés que anem a celebrar ha d'ésser: pensar i raonar per al millorament de les nostres organitzacions forma de tributació de les Seccions,

ADOLF SIMÓ

Els companys de l'Art d'Imprimir

Tenim referència que els nostres companys de l'Art d'Imprimir es proposen treballar perquè entrin en vigència les bases de salaris aprovats per tot Espanya i que a Catalunya, per la descomposició dels sindicats d'aquesta indústria, no han estat aplicades mai.

Els homes i els partits que, com la U. S. C. ens esforcem perquè el socialisme es mogui en un ambient de normalitat i d'harmonia, i que, a més, pretenen que la massa treballadora participi del nostre convenciment, treballant amb l'exemple i amb la consciència clara de la justícia de la causa que defendem, hem de situar la nostra acció dintre la bona tradició socialista.

A aquest respecte el moviment socialista "normal" hem de considerar que és el nostre. Nosaltres hem recollit la tradició del socialisme sà. I el que aconseguim en l'aspecte polític hem de completar-ho amb una acció totalitària de classe. El nostre socialisme és un socialisme al servei de la classe treballadora. I la classe treballadora, és el partit, és el Sindicat, són les Cooperatives. Nosaltres hem de reflectir en les propagandes aquestes diverses activitats. I hem de fer del nostre òrgan quelcom de semblant al que és "El Socialista": el portaveu de totes les inquietuds de classe, siguin polítiques, siguin sindicals, o d'un altre caràcter.

Vacances:

CALÇATS MARIPI

Els trobareu arreu on aneu

ECOP. — Rosselló, 84. — Barcelona